

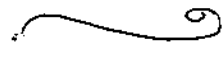
כפירה - הסתלקות האדם מחבור של קדושה, מהתקשרות אלהית. המחשבה הגרועה, של הסתלקות מחלטת מאלהות.

החן חילון הראי

כפירה - (בענין או בנושא) - אמונה באפסיות, כריקנות, בביטול ושלילות המוחלטת בעומק ההעדר. כל ענין מדעי, שמאיו סבה אין לו דרישה אצל בני האדם, ואי הדרישה הגיעה לידי מדרגה גדולה, הרי הוא נחשב כאלו אינו,

"הקשחת הלב מהענין האלהי, עד זילותה של הכפרנות, מהרסת את הנשמה ואת העולם בשני דרכים: השקר המצוייר שהעולם הוא טומטום, תהו, באין נשמה, וכל הבנין, מלא חכמה חסד ותפארת, הוא פעולה מקרית, ממריד את כל האמת עליו"
"ונטיית החפץ מלהיות קשור, במחשבה, בהתוכן האלהי, שכ"כ רבה חמדתו, יפעתו וחסדו, היא ממרידה את כל היודע והעדינות, עד שהקושי המכוער, והניכול הפנימי, מתחלחל בנשמה ובעולם"

החן קבציא א' טו

"הסיגים שבהכנת האלהות, היראה, האמונה, וכל התלוי בהן, כל זמן שאין האומה צריכה לתקן את דרכי חייה המעשיים בכללותה אין ההיזק שלהם ניכר. אבל כיון שהגיע הזמן שהתחיה הלאומית מוכרחת לבא, וצמיחת קרן ישועה בפועל מוכרחת להיגלות, מיד הסיגים מעכבים ואי אפשר לאומה שתתאגד ותשיג בעומק חייה את סוד גבורתה וציורי סדוריה כי אם על פי דעות מזוככות ומעשים היוצאים מטהרתה של דעת-ד' אמת, בכהירות היותר עליונה. זאת היא הסכה, שכה שלילי גדול מתעורר בעקבא דמשיחא, בתוצפה סגיא, ושלילה זאת תבער את כל מה שהוא כהה בהמושגים האלהיים והתלוי בהם בכללות האומה. אע"פ שנורא הדבר לראות

שכמה ענייני אמת, מידות טובות, ומצות וחוקים, הולכים ונשטפים ונעקרים לכאורה, על ידי זרם השלילה, מכל מקום סוף סוף הכל יצמח בטוהרה וגבורה, כקדושה עליונה, מגרעין האיתן, הטהור והמרומם, שכל שלילה לא תגיע אליו, ואורו יורח בתור אור חדש על ציון בגדולה מופלאה, למעלה מכל ציור, שכהות דלים של נפשות עיפות, עיסות חמרית ורוחנית, של גלות ארוכה ודלדול, יכולים לצייר."

יורם הרצ"ה (c)

הקלריקל הקטן - נתן אלתרמן

להורים חופשיים - זוג מוכר לי מאד
נולד ילד חמוד וחפשי בדעות,
אך בטרם הילד עמד על רגליו
כבר הרגישה האם והרגיש גם האב
כי בזה התינוק, במין דרך פטלית,
נשתרשה נטיה חזקה קלריקלית!
ערב ערב שאל הוא, אותו קלריקל,
מה למטה ומה בשמים מעל,
מי מוציא כוכבים להאיר בלילות
מי יושב ברקיעים המלאים אורה,
מי מוריד הטללים? וכמו-זה שאלות
של אנשי המאה השחורה.
אך ידעו ההורים, עד נפשם כמעט
קצה,
לעמוד איתנים למול כל פרובוקציה
וענו לו בנחת תשובות ביולוגיות,
פיזיות, כימיות, אנטרופולוגיות.
ומוכן שהאב גם האם שניהם יחד,
עוד חיכו לעיקר, באימה ופחד.
לא לשוא! יום אחד, את הוריו הבהים
הפיליסטר שאל אם יש אלוקים.
נדהמו אב ואם והחלו לחזות:
איך הגיע אליו השמועה הלזאת?
והובא לשיחה משפחתית זה הסעיף
והוחלט: זאת סיפר לו הסב שבצריך.
אך הסב נשבע בדמעות שלישי,
שאת זו השמועה לא סיפר הוא לאיש.

ובזמן התפילה כה ניזחר הוא כל יום
שנכדו לא ייגש אליו חס ושלום.
והינו מתפללים בנשימה עצורה,
שנכדו לא ישמע את השם הנורא,
והצריך הוא סגור ואטום בתכלית,
שנכדו לא יראהו עטוף בטלית
ועלתה הצעה אז: לקראת הבאות
להגן על הילד מפני השפעות.
ולשמוה את נפשו הרכה ופתיה
מגורמי תעיות ותהיה.
אך היה שם חבר הגיוני ומיושב
שאמר, בלי לחזור פעמיים:
לשם כך יש לקום ולהסתיר מפניו
קודם כל אדמה ושמים.
כל כוכב הוא לילד כמין פרובוקטור
אך בזה העולם הסוער וניתן
שום מרכסיסט לא גדל עוד
בתוך אינקובטור,
ואולי פחדנות היא לשמור אותו כך,
קצת עלוב יראה המרכסיסט שיחרוג
מקופסת חינוכו, מעוטף כאתרוג.
לוחמים ותיקים אב, מורה ומורה!
אל תהיו פוחדים כה מעין-הרע!
חוץ מזה שכחו השוקלים ודנים
שגם המה היו קלריקלים קטנים,
ואסון לא קרה, יש דואג ומרחם:
הם גדלו אפיקורסים, ברוך השם.

(* קלריקל = אדם השואף להשליט את
שלטון הדת)

גימסון תיאר את התחושה הפוטטמורדנית כהלם. ההלם הוא כפול: מצד
אחד הלם של שפע שמעבר לנקודת הרוויה (שפע באינפורמציה, במוצרי
צריכה, באפשרויות), ומצד שני הלם-הוות - הווה שהוא כאילו תלוש
ממהלך הזמן. הוא מפתיע. הוא חדש. הוא לא צומח מתוך העבר ולא
רומז כלפי כיוונים בעתיד.

חסימת הקשר אל העבר היא במוכן זה תמונת מראָה

של **אובדן האמון בעתיד**. מפני שהעבר והעתיד שניהם יחד הכרחיים
לחיים. ההמשכיות שנתנת לאדם מידה של ביטחון, והם תלויים זה בזה.

(הערה)